

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [PAOLO MENGOZZI]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 7. decembrī¹

Apvienotās lietas C-376/15 P un C-377/15 P

Changshu City Standard Parts Factory
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
pret

Eiropas Savienības Padomi

Apelācijas sūdzība — Dempings — Regula (EK) Nr. 1225/2009 — 2. panta 7. punkta a) apakšpunkts, kā arī 10. un 11. punkts — Antidempinga nolīgums — 2.4. un 2.4.2. pants — Īstenošanas regula (ES) Nr. 924/2012 — Dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu imports — Attiecīgā prece — Dažu eksporta darījumu izslēgšana no dempinga starpības aprēķina — Eksporta cenas un normālās vērtības taisnīgs salīdzinājums importa no valsts, kurā nav tirgus ekonomikas, gadījumā — Atteikums veikt dažas korekcijas — Pienākums norādīt pamatojumu

1. Vai tad, kad Eiropas Savienības iestādes nosaka dempinga starpību, it īpaši importa no valsts, kurā nav tirgus ekonomikas, gadījumā, no normālās vērtības un eksporta cenas salīdzinājuma var izslēgt dažus eksporta darījumus saistībā ar noteiktiem attiecīgās preces veidiem? Kāds ir tvērums prasībai veikt korekcijas, pildot pienākumu saistībā ar normālās vērtības un eksporta cenas taisnīgu salīdzināšanu, ja normālā vērtība ir noteikta, pamatojoties uz analogas valsts metodi?

2. Tie būtībā ir šajās apvienotajās lietās aplūkojamie galvenie jautājumi, kas attiecas uz divām apelācijas sūdzībām, kuras kopīgi ir iesniegušas divas Ķīnas sabiedrības – *Changshu City Standard Parts Factory* un *Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd*. Savās apelācijas sūdzībās šīs abas sabiedrības lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 29. aprīļa spriedumu *Changshu City Standard Parts Factory* un *Ningbo Jinding Fastener/Padome*² (turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), kurā tā noraidīja to prasību atcelt Padomes 2012. gada 4. oktobra Īstenošanas regulu Nr. 924/2012³ (turpmāk tekstā – “apstrīdētā regula”).

3. Šajās lietās Tiesa ir aicināta sniegt svarīgus paskaidrojumus par Eiropas Komisijas un Eiropas Savienības Padomes (turpmāk tekstā kopā – “iestādes”) pienākumu apjomu, kad tās nosaka dempinga starpību esamību, proti, gadījumā, ja importēšana notiek no valsts, kurā nav tirgus ekonomikas.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — T-558/12 un T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Regula, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 91/2009 (OV 2012, L 275, 1. lpp.).

I – Atbilstošās tiesību normas

A – PTO tiesības

4. Nolīguma par 1994. gada Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību (VVTT) VI panta īstenošanu (turpmāk tekstā – “Antidempinga nolīgums”)⁴ 2. pantā “Dempinga noteikšana” ir noteikts:

“2.4. Eksporta cenu un normālo vērtību ir jāsalīdzina objektīvi. Šo salīdzinājumu jāizdara tādā pat tirdzniecības līmenī, parasti *ex-factory* (rūpnīcas cenu) līmenī, un attiecībā uz realizāciju, kas pēc iespējas veikta vienā un tajā pašā laikā. Katrā gadījumā pienācīgi jāņem vērā, pēc to būtības, atšķirības, kuras ietekmē cenu salīdzināmību, t.sk. atšķirības pārdošanas apstākļos un nosacījumos, nodokļu maksājumos, tirdzniecības līmeņa, apjomu, fiziskā raksturojuma ziņā, un jebkādas citas atšķirības, kuras arī ietekmē cenu salīdzināmību. [...] Institūcijas norāda attiecīgajām pusēm, kāda informācija ir nepieciešama, lai nodrošinātu objektīvu salīdzinājumu un neuzliktu šīm pusēm nepamatotu pierādīšanas slogu. [...]”

2.4.2. Atbilstoši 4. paragrāfa nosacījumiem, kuri reglamentē objektīvu salīdzinājumu, izmeklēšanas fāzē dempinga maržas [starpības] esamība parasti tiek noteikta, pamatojoties uz vidējās svērtās vērtības salīdzinājumu ar visu salīdzināmo eksporta darījumu vidējo svērto cenu, vai salīdzinot normālo vērtību un eksporta cenas no darījuma uz darījumu. [...]”

B – Savienības tiesības

5. Regulas (ES) Nr. 1225/2009 (turpmāk tekstā – “pamatregula”)⁵ 2. pantā “Dempinga konstatēšana” ir noteikts:

[..]

C. Salīdzināšana

10. Eksporta cenu un normālo vērtību salīdzina taisnīgi. Šo salīdzināšanu veic, izmantojot vienādus tirdzniecības līmeņus un izvēloties laika ziņā pēc iespējas tuvākus pārdošanas apjomus, kā arī pienācīgu uzmanību pievēršot citām atšķirībām, kas ietekmē cenu salīdzināmību. Ja normālā vērtība un eksporta cena nav salīdzināmas tādā formā, kādas tās ir noteiktas, katrā konkrētā gadījumā pēc būtības izdara korekcijas, ņemot vērā faktorus, par kuriem apgalvo (un kuri norāda), ka tie ietekmē cenas un cenu salīdzināmību. [...]

D. Dempinga starpība

11. Ņemot vērā attiecīgos taisnīgas salīdzināšanas noteikumus, izmeklēšanas laikposmā parasti nosaka dempinga starpību, pamatojoties uz vidējās svērtās normālās vērtības un visu uz Savienību orientēto eksporta darījumu vidējo svērto cenu salīdzinājumu vai arī uz atsevišķu normālo vērtību un atsevišķu eksporta uz [Savienību] cenu salīdzinājumu uz atsevišķu darījumu bāzes. Taču normālo vērtību, kas

4 — Ar Padomes 1994. gada 22. decembra Lēmumu 94/800/EK par daudzpusējo sarunu Urugvajai kārtā (no 1986. gada līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV 1994, L 336, 1. lpp.), Padome apstiprināja Marakešā 1994. gada 15. aprīlī parakstīto Līgumu par Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) izveidošanu, kā arī šī līguma 1.–3. pielikumā minētos nolīgumus, tostarp Antidempinga nolīgumu.

5 — Padomes 2009. gada 30. novembra Regula par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp., un labojums OV 2010, L 7, 22. lpp.), kas tika grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regulu (ES) Nr. 1168/2012 (OV 2012, L 344, 1. lpp.).

noteikta, pamatojoties uz vidējo svērto lielumu, var salīdzināt ar visu atsevišķo eksporta uz [Savienību] darījumu cenām tad, ja ir eksporta cenas, kas ievērojami atšķiras atkarībā no pircējiem, reģioniem vai laikposmiem, un ja šīs daļas pirmajā teikumā norādītās metodes pilnībā neatspoguļo veiktā dempinga apmērus. [..]”

II – Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētā regula

6. Tiesvedības priekšvēsture ir sīki izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–16. punktā. Šīs tiesvedības vajadzībām ir jāatgādina, ka Padome ar Regulu Nr. 91/2009⁶ noteica antidempinga maksājumu dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam.

7. PTO Strīdu izšķiršanas padome (SIP) 2011. gada 28. jūlijā pieņēma Apelācijas institūcijas ziņojumu, kā arī Īpašās komisijas ziņojumu, kas ir grozīts ar Apelācijas institūcijas ziņojumu strīdā “Eiropas Kopienas – Galīgie antidempinga pasākumi konkrētiem dzelzs vai tērauda savienotājelementiem no Ķīnas”⁷. Šajos ziņojumos tika konstatēts, ka Savienība ir pārkāpusi dažas PTO tiesību normas.

8. Lai noteiktu, kā Regula Nr. 91/2009 bija jāgroza, lai to saskaņotu ar SIP ieteikumiem, Komisija uzsāka šajā regulā noteikto antidempinga pasākumu pārskatīšanu⁸.

9. Veikusi šo pārskatīšanu, pamatojoties uz Regulu (EK) Nr. 1515/2001⁹, Padome 2012. gada 4. oktobrī pieņēma apstrīdēto regulu.

10. Apstrīdētajā regulā Padome vispirms norādīja, ka SIP ziņojumi neietekmē Regulā Nr. 91/2009 izklāstītos konstatējumus par attiecīgu precī un līdzīgu precī¹⁰.

11. Turpinājumā Padome atgādināja, ka saskaņā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu tādiem ražotājiem eksportētājiem kā apelācijas sūdzības iesniedzējas, kas nav sabiedrības, kuras darbojas tirgus ekonomikas režīmā, normālā vērtība ir jānosaka, pamatojoties uz cenām iekšzemes tirgū vai salikto normālo vērtību kādā analogā valstī. Šajā lietā Indija tika atzīta par trešo valsti ar atbilstīgu tirgus ekonomiku. Tādējādi normālā vērtība tika noteikta, pamatojoties uz cenām, par kādām attiecīgo precī iekšzemes tirgū pārdeva Indijas ražotājs, kas sadarbojās izmeklēšanā¹¹.

12. Turpinājumā Padome noraidīja tostarp apelācijas sūdzības iesniedzēju saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punktu iesniegtās korekcijas prasības, pamatojoties uz ražošanas izmaksu, kā arī efektivitātes un ražīguma atšķirībām¹². Šajā ziņā Padome norādīja, ka puses nav sniegušas pierādījumus tam, ka izmaksu atšķirības atspoguļojās cenu starpībā. Padome atgādināja, ka izmeklēšanā attiecībā uz tādām valstīm, kuras nedarbojās tirgus ekonomikas apstākļos, piemēram, Ķīnu, tiek izmantota trešās valsts tirgus ekonomika, lai novērstu to, ka tiek ņemtas vērā cenas un izmaksas, kas nav parasts tirgū darbojošos spēku rezultāts. Tā kā sākotnējā izmeklēšanā neviens Ķīnas ražotājs eksportētājs nebija sabiedrība, kura darbojas tirgus ekonomikas režīmā, nebija iespējams atzīt, ka to izmaksu struktūra

6 — Padomes 2009. gada 26. janvāra Regula (EK) Nr. 91/2009, ar ko piemēro galīgo antidempinga maksājumu dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam (OV 2009, L 29, 1. lpp.).

7 — Apelācijas institūcijas ziņojums, AB-2011-2, WT/DS397/AB/R, 2011. gada 15. jūlijs.

8 — Komisijas 2012. gada 6. marta Paziņojums par antidempinga pasākumiem, kas ir spēkā attiecībā uz konkrētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs un tērauda savienotājelementu importu, pēc 2011. gada 28. jūlijā “EK – savienotājelementu” strīdā (DS397) Pasaules Tirdzniecības organizācijas Strīdu izšķiršanas padomes pieņemtajiem ieteikumiem un nolēmumiem (OV 2012, C 66, 29. lpp.).

9 — Padomes 2001. gada 23. jūlija Regula (EK) Nr. 1515/2001 par pasākumiem, kurus Kopiena drīkst veikt aizsardzībai pret dempingu un subsīdētu importu pēc ziņojuma, ko pieņēmusi PTO Strīdu izšķiršanas organizācija (OV 2001, L 201, 10. lpp.). Šī regula tika aizstāta un atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 11. marta Regulu Nr. 2015/476 par pasākumiem, kurus Kopiena drīkst veikt aizsardzībai pret dempingu un subsīdētu importu pēc ziņojuma, ko pieņēmusi Pasaules Tirdzniecības organizācijas Strīdu izšķiršanas padome (OV 2015, L 83, 6. lpp.).

10 — Skat. apstrīdētās regulas preambulas 6. apsvērumu, kurā ir atsaucē uz Regulas Nr. 91/2009 preambulas 40.–57. apsvērumu.

11 — Apstrīdētās regulas preambulas 29. un 31. apsvērumi un pārsūdzētā sprieduma 41. punkts.

12 — Apstrīdētās regulas preambulas 41. un 103. apsvērumi.

atspoguļo tirgus vērtības, ko var izmantot par pamatu korekcijām, it īpaši attiecībā uz piekļuvi izejvielām. Turklāt Indijas ražotājs konkurēja ar daudziem citiem ražotājiem Indijas iekšzemes tirgū, tādēļ tā cenas pilnībā atspoguļoja situāciju iekšzemes tirgū. Tāpēc Padome korekcijas prasības noraidīja.

13. Lai noteiktu dempinga starpības saskaņā ar pamatregulas 2. panta 11. punktu, iestādes nolēma salīdzināt vidējo svērto normālo vērtību ar visu salīdzināmo eksporta uz Savienību darījumu vidējo svērto cenu (turpmāk tekstā – “pirmā simetriskā metode”)¹³.

14. Tomēr salīdzināšanas posmā tika konstatēts, ka Indijas ražotājs neražoja un nepārdeva visus tos attiecīgās preces veidus, kurus eksportēja Ķīnas eksportēji ražotāji¹⁴.

15. Šajos apstākļos iestādes veica eksporta cenu un normālās vērtības salīdzinājumu tikai attiecībā uz tiem attiecīgās preces veidiem, kurus eksportēja Ķīnas ražotāji eksportētāji un kuru attiecīgo veidu ražoja un pārdeva Indijas ražotājs. Eksporta darījumi attiecībā uz attiecīgās preces veidiem, kurus attiecīgais Indijas ražotājs nepārdeva iekšzemes tirgū, tika izslēgti no dempinga starpības aprēķina¹⁵. Tomēr šādi noteikta dempinga summa tika vispārīgi piemērota visiem attiecīgās preces veidiem¹⁶.

16. Iestādes uzskatīja, ka šī metode ir visticamākā, lai noteiktu dempinga līmeni, jo “mēģinājumi noteikt visu citu eksportēto veidu atbilstību ļoti līdzīgiem Indijas ražotāja veidiem varētu radīt kļūdainus konstatējumus”¹⁷. Tās arī uzskatīja, ka dempinga aprēķinā izmantotie eksporta darījumi attiecas uz visiem attiecīgās preces veidiem, ko eksportēja Ķīnas ražotāji eksportētāji¹⁸.

17. Rezultātā ar Regulu Nr. 91/2009 ieviestā antidempinga maksājuma apmērs ar apstrīdēto regulu *Changshu City Standard Parts Factory* tika samazināts līdz 38,3 % un *Ningbo Jinding Fastener* noteiktais maksājums tika atstāts spēkā 64,3 %¹⁹ apmērā.

18. 2016. gada 12. februārī SIP pieņēma Apelācijas institūcijas ziņojumu un Īpašās komisijas ziņojumu, kas ir grozīts ar Apelācijas institūcijas ziņojumu strīdā “Eiropas Kopienas – Galīgie antidempinga pasākumi konkrētiem dzelzs un tērauda savienotājelementiem no Ķīnas – Ķīnas atsaukšanās uz Vienošanās par normām un procedūrām strīdu izšķiršanai 21. panta 5. punktu”²⁰. Šajos ziņojumos tika konstatēts, ka ar apstrīdēto regulu Savienība turpina pārkāpt dažas PTO tiesību normas. Šajos ziņojumos it īpaši ir apšaubītas tās apstrīdētās regulas daļas, kuras attiecas uz dažu ieinteresēto pušu iesniegtajām korekcijas prasībām, kā arī uz tādu darījumu saistībā ar Ķīnas ražotāju eksportētāju eksportētājiem attiecīgās preces veidiem izslēgšanu no dempinga starpību aprēķina, kurus minētais Indijas ražotājs neražoja un nepārdeva.

13 — Apstrīdētās regulas preambulas 105. apsvērums.

14 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 42. punktu.

15 — Apstrīdētās regulas preambulas 82., 102. un 109. Apsvērums, kā arī pārsūdzētā sprieduma 43., 44. un 60. punkts.

16 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 60. punktu.

17 — Apstrīdētās regulas preambulas 109. apsvērums.

18 — Apstrīdētās regulas preambulas 109. apsvērums.

19 — Skat. apstrīdētās regulas 1. pantu. Šie antidempinga maksājumi vēlāk tika atstāti spēkā Komisijas 2015. gada 26. marta Īstenošanas regulā (ES) 2015/519, ar ko pēc termiņbeigu pārskatīšanas, kas veikta, ievērojot Regulas (EK) Nr. 1225/2009 11. panta 2. punktu, konkrētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam nosaka galīgo antidempinga maksājumu, kuru attiecina arī uz konkrētu no Malaizijas nosūtītu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importu neatkarīgi no tā, vai tiem deklarēta Malaizijas izcelsme (OV 2015, L 82, 78. lpp.).

20 — Apelācijas institūcijas ziņojums, AB-2015-7, WT/DS397/AB/R, 2016. gada 18. janvāris.

19. 2016. gada 26. februārī Komisija pieņēma Īstenošanas regulu (ES) 2016/278²¹. Šajā regulā, kas tika pieņemta saskaņā ar Regulu (ES) 2015/476²², Komisija pēc iepriekšējā punktā minētajiem SIP ziņojumiem nolēma atcelt antidempinga maksājumus, kas tika izveidoti ar Regulu Nr. 91/2009 un tika grozīti ar apstrīdēto regulu.

III – Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

20. Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegti 2012. gada 24. decembrī, katra [apelācijas sūdzības] iesniedzēja cēla prasību atcelt apstrīdēto regulu. Savas prasības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīja divus pamatus.

21. Pirmais pamats bija balstīts uz pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta un 8., 9. un 11. punkta, kā arī 9. panta 5. punkta, nediskriminācijas principa, kā arī Antidempinga nolīguma 2.4.2. panta pārkāpumu. Šajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmeta iestādēm, ka, aprēķinot dempinga starpību, tās bija izslēgušas darījumus attiecībā uz tādiem Ķīnas ražotāju eksportētāju eksportētajiem attiecīgās preces veidiem, kurus attiecīgais Indijas ražotājs neražoja un nepārdeva.

22. Otrais pamats bija balstīts uz pamatregulas 2. panta 10. punkta un Antidempinga nolīguma 2.4. panta, kā arī LESD 296. panta pārkāpumu. Tas attiecās uz apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegto korekcijas prasību noraidīšanu.

23. Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju prasības un piesprieda tām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

IV – Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

24. Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- apmierināt prasījumus, ko tās bija izvirzījušas ar Vispārējā tiesā celtajām prasībām, un atcelt apstrīdēto regulu, ciktāl tā attiecas uz tām, un
- piespriest Padomei atlīdzināt to tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā, kā arī Tiesā un piespriest personām, kas iestājušās lietā, segt savus tiesāšanās izdevumus pašām.

25. Padome lūdz noraidīt apelācijas sūdzības un piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā un tiesvedībā Vispārējā tiesā.

26. Komisija lūdz Tiesai noraidīt apelācijas sūdzības kā nepieņemamas. Pakārtoti, tā lūdz noraidīt apelācijas sūdzības kā nepamatotas un piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2015. gada 22. septembra lēmumu lietas C-376/15 P un C-377/15 P tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai.

21 — Regula, ar ko atceļ galīgo antidempinga maksājumu, kas noteikts dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam un attiecināts arī uz dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importu, ko veic, tos nosūtot no Malaizijas un deklarējot vai nedeklarējot kā Malaizijas izcelsmes ražojumus (OV 2016, L 52, 24. lpp.).

22 — Skat. Šo secinājumu 9. zemsvitras piezīmi.

V – Vērtējums

28. Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza divus pamatus. Pirms šo pamatu analīzes sākumā tomēr ir jāaplūko divi jautājumi saistībā ar iespējamo *lis pendens* esamību un iespēju atsaukties uz Antidempinga nolīgumu un SIP lēmumiem un ieteikumiem šajā lietā.

A – Par “*lis pendens*” iebildi

29. Komisija izvirza *lis pendens* iebildi. Tā apgalvo, ka apelācijas sūdzības abās šajās apvienotajās lietās ir identiskas. Proti, lietas dalībnieki, apstrīdētie tiesību akti, apelācijā pārsūdzētais spriedums, kā arī pamati un argumenti, kurus apelācijas sūdzībās ir izvirzījuši lietas dalībnieki, esot identiski.

30. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru prasība, kas celta pēc citas prasības, kura vērsta pret tiem pašiem lietas dalībniekiem, balstīta uz tiem pašiem pamatiem un vērsta uz tā paša tiesību akta atcelšanu, ir noraidāma kā nepieņemama *lis pendens* dēļ²³.

31. Šajā lietā ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības, kuras ir iesniegušas divas apelācijas sūdzības iesniedzējas abās šajās lietās, attiecas uz vieniem un tiem pašiem lietas dalībniekiem. Turklāt to priekšmets ir identisks, jo abas apelācijas sūdzības ir iesniegtas ar mērķi atcelt pārsūdzēto spriedumu. Visbeidzot, abas apelācijas sūdzības ir identiskas un tajās ir izvirzīti vieni un tie paši pamati. Šajos apstākļos, tā kā apelācijas sūdzība lietā C-377/15 P tika iesniegta vēlāk, tā ir jānoraida kā nepieņemama *lis pendens* esamības dēļ.

B – Par iespēju atsaukties uz Antidempinga nolīgumu un SIP lēmumiem un ieteikumiem

32. Lietas dalībnieki savos argumentos atsaucas uz dažiem Antidempinga nolīgumu noteikumiem un vairākiem SIP lēmumiem un ieteikumiem. Izvērtējot apstrīdētās regulas tiesiskumu, Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir atsaukusies, pirmkārt, uz Antidempinga nolīguma 2.4. un 2.4.2. pantu, kā arī, otrkārt, lai noraidītu to atbilstību, uz PTO Apelācijas institūcijas ziņojumu²⁴. Turklāt, kā izriet no šo secinājumu 18. punkta, 2016. gada februārī, pēc pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas, SIP pieņēma divus ziņojumus, kuros izdarītie secinājumi attiecas tieši uz apstrīdēto regulu. Lietas dalībnieki apsprieda šos ziņojumus tiesas sēdē Tiesā.

33. Šajos apstākļos vispirms ir jānosaka, vai un cik lielā mērā šajā lietā var atsaukties uz Antidempinga nolīgumu un SIP lēmumiem un ieteikumiem, uz kuriem plaši ir atsaukušies lietas dalībnieki.

34. Pirmkārt, attiecībā uz Antidempinga nolīgumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, ņemot vērā PTO nolīgumu būtību un sistēmu, tie principā nepieder normām, uz kuru pamata var tikt pārbaudīts Savienības iestāžu tiesību aktu tiesiskums. Tomēr divās izņēmuma situācijās Tiesa ir atzinusi, ka attiecīgajā gadījumā Savienības tiesa pārbauda Savienības tiesību akta vai aktu, kas pieņemti tā piemērošanai, tiesiskumu saistībā ar PTO nolīgumiem²⁵. Runa ir par gadījumu, kad Savienība ir paredzējusi pildīt īpašas saistības, kuras tā bija uzņēmusies šo nolīgumu ietvaros (tā sauktais “*Nakajima*” izņēmums²⁶), un par gadījumu, kad attiecīgajā Savienības tiesību aktā ir tieša norāde uz precīzām minēto nolīgumu tiesību normām (tā sauktais “*Fediol*” izņēmums²⁷).

23 — Spriedums, 2011. gada 9. jūnijs, *Diputación Foral de Vizcaya u.c./Komisija* (no C-465/09 P līdz C-470/09 P, nav publicēts, EU:C:2011:372, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 — Skat. attiecīgi pārsūdzētā sprieduma 33.–40. un 86.–90. punktu.

25 — Spriedums, 2016. gada 4. februāris, *C & J Clark International un Puma* (C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74, 82.–87. punkts un tajos minētā judikatūra).

26 — Izņēmuma nosaukums ir cēlies no 1991. gada 7. maija sprieduma *Nakajima/Padome* (C-69/89, EU:C:1991:186) nosaukuma.

27 — Izņēmuma nosaukums ir cēlies no 1989. gada 22. jūnija sprieduma *Fediol/Komisija* (70/87, EU:C:1989:254) nosaukuma.

35. Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka, lai atsevišķos gadījumos PTO antidempinga sistēma varētu būt izņēmums no vispārējā principa, saskaņā ar kuru Savienības tiesa nepārbauda Savienības iestāžu tiesību aktu tiesiskumu attiecībā uz to atbilstību PTO nolīgumu normām, ir juridiski pienācīgi jāpierāda, ka likumdevējs ir vēlējis Savienības tiesībās ieviest īpašas saistības, par kurām ir panākta vienošanās PTO līgumu ietvaros. Tāpēc ir nepieciešams, lai no konkrētās attiecīgo Savienības tiesību normas būtu secināms, ka ar to ir paredzēts īstenot kādu noteiktu no PTO līgumiem izrietošu īpašu saistību²⁸.

36. Šajā gadījumā Tiesa jau ir atzinusi, ka ar pamatregulas 2. panta 11. punktu Savienības likumdevējs ir vēlējis pildīt īpašas saistības, kas ietvertas Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantā²⁹. Tātad pārsūdzētā sprieduma 34. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti atzinusi, ka Savienības tiesai apstrīdētās regulas tiesiskuma pārbaude bija jāveic kopsakarā ar pēdējo minēto tiesību normu.

37. Attiecībā uz pamatregulas 2. panta 10. punktu no apstākļa, ka šīs tiesību normas pirmais teikums ir formulēts tieši tāpat kā Antidempinga nolīguma 2.4. pants, izriet, ka vismaz attiecībā uz pirmajā teikumā paredzēto pienākumu veikt eksporta cenas un normālās vērtības “taisnīgu salīdzināšanu” Savienības likumdevējs ar šo pamatregulas tiesību normu ir vēlējis panākt Antidempinga nolīgumā ietverto īpašo saistību izpildi³⁰. No tā izriet, ka Tiesai arī attiecībā uz šo noteikumu ir jāveic attiecīgo Savienības tiesību aktu tiesiskuma pārbaude, piešķirot jēdzienam “taisnīga salīdzināšana” tādu pašu nozīmi, kāda tam ir PTO tiesībās³¹.

38. Otrkārt, attiecībā uz SIP lēmumiem un ieteikumiem Tiesa ir nospriedusi, ka saimnieciskās darbības subjektu iespēja Savienības tiesā atsaukties uz Savienības akta nesaderīgumu ar SIP lēmumu nav pieņemama. Tādējādi saskaņā ar Tiesas judikatūru, vismaz izņemot gadījumus, kad pēc šo lēmumu un ieteikumu pieņemšanas Savienība ir vēlējusies uzņemt īpašas saistības, Savienības tiesā nevar atsaukties uz SIP lēmumu vai ieteikumu, kurā ir konstatēta PTO normu neizpilde, tāpat kā uz PTO nolīgumos iekļautajām materiāltiesiskajām normām, lai noteiktu, vai Savienības tiesību akts ir nesaderīgs ar šo ieteikumu vai lēmumu³².

39. Tomēr Savienības noslēgtajiem starptautiskajiem līgumiem ir augstāks normatīvs spēks nekā Savienības atvasināto tiesību aktiem, un tas liek šos pēdējos minētos interpretēt cik vien iespējams atbilstoši minētajiem līgumiem. Tādējādi Tiesa jau ir atsaukusies uz PTO Apelācijas institūcijas vai Īpašās komisijas ziņojumiem, lai pamatotu tās sniegto dažu PTO nolīgumu noteikumu interpretāciju³³.

28 — Šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, 44.–46. punkts un tajos minētā judikatūra).

29 — Attiecībā uz Padomes 1995. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.), kas ir grozīta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 2331/96 (OV 1996, L 317, 1. lpp.), 2. panta 11. punktu, kas atbilst pamatregulas 2. panta 11. punktam, skat. spriedumu, 2003. gada 9. janvāris, *Petrotub un Republica*/Padome (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 56. punkts).

30 — Šajā ziņā skat. arī spriedumu, 2008. gada 8. jūlijs, *Huvis*/Padome (T-221/05, EU:T:2008:258, 73. punkts).

31 — Attiecībā uz pamatregulas 1. pantu šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta M. Vatelē [*M. Wathelet*] secinājumus lietā *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2015:583, 73. punkts). Skat. arī spriedumu, 2016. gada 17. marts, *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2016:180, 40. un nākamie punkti).

32 — Šajā ziņā skat. spriedumus, 2011. gada 10. novembris, *X un X BV* (C-319/10 un C-320/10, nav publicēts, EU:C:2011:720, 37. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2016. gada 4. februāris, *C & J Clark International un Puma* (C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74, 96. punkts). Tiesa ir nospriedusi, ka SIP lēmumi un ieteikumi, lai arī kāda būtu ar tiem saistītā juridiskā piemērošanas joma, principā nevarētu tikt būtiski nošķirti no materiāltiesiskajām normām attiecībā uz pienākumiem, kurus, noslēdzot nolīgumu, ir uzņēmis loceklis PTO ietvaros.

33 — Spriedums, 2011. gada 10. novembris, *X un X BV* (C-319/10 un C-320/10, nav publicēts, EU:C:2011:720, 44. un 45. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Šajā ziņā skat., piemēram, spriedumu, 2016. gada 17. marts, *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2016:180, 43. punkts).

40. Šajā lietā attiecībā uz 2011. gada 28. jūlija ziņojumu, kas ir minēts šo secinājumu 7. punktā un ko SIP ir pieņēmusi strīdā “Eiropas Kopienas – Galīgie antidempinga pasākumi konkrētiem dzelzs un tērauda savienotājelementiem no Ķīnas”, no apstrīdētās regulas interpretācijas izriet, ka iestādes ir pieņēmušas šo regulu³⁴, “lai ņemtu vērā [šo] ziņojumu secinājumus attiecībā uz regulu [Nr. 91/2009]” un lai “labotu regulas [Nr. 91/2009] aspektus, kurus SIP savos ziņojumos ir atzinusi par nesaderīgiem”³⁵.

41. Šajos apstākļos, ņemot vērā tiešas atsauces uz šiem ziņojumiem un acīmredzamu vēlmi apstrīdētajā regulā ņemt vērā šajos ziņojumos iekļautos secinājumus, ir jāuzskata, ka šajā īpašajā gadījumā, pieņemot minēto regulu, iestādes ir vēlējušās, lai Savienības tiesību sistēmā tiktu izpildīti minētajos ziņojumos iekļautie secinājumi. No tā izriet, ka Savienības tiesai, ciktāl tas ir nepieciešams, ir jāvērtē apstrīdētās regulas tiesiskums, ņemot vērā šos ziņojumus.

42. Savukārt attiecībā uz SIP ziņojumiem, kas ir pieņemti 2016. gada 12. februārī, pamatojoties uz šo secinājumu 19. pantā minētās Vienošanas par normām un procedūrām strīdu izšķiršanai 21. panta 5. pantu, vispirms ir jānorāda, ka tie tika pieņemti gan pēc apstrīdētās regulas, gan pārsūdzētā sprieduma³⁶. Turklāt, kā esmu norādījis šo secinājumu 19. punktā, Komisija, pamatojoties uz Regulu 2015/476, ir pieņēmusi Īstenošanas regulu 2016/278, kurā, ņemot vērā minētajos ziņojumos ietvertos konstatējumus, tā uzskatīja par lietderīgu atcelt apstrīdētajā regulā noteiktos antidempinga pasākumus³⁷. No Īstenošanas regulas 2016/278 2. panta izriet, ka šie pasākumi ir atcelti, sākot no tās spēkā stāšanās dienas, un nevar būt par pamatu līdz minētajai dienai iekasēto nodokļu atmaksāšanai. No tā jāsecina, ka šajos apstākļos, izslēdzot saskaņā ar apstrīdēto regulu samaksāto nodokļu atlīdzināšanu, Savienība nav paredzējusi pildīt īpašas saistības, kuras tā uzņēmusies PTO ietvaros³⁸. No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šajā gadījumā nedz apstrīdētā regula, nedz jo īpaši pārsūdzētais spriedums nevar tikt izvērtēti, ņemot vērā minētos SIP ziņojumus.

43. Visbeidzot, attiecībā uz citiem lietas dalībnieku minētajiem SIP ziņojumiem ir jākonstatē, ka pēc šo ziņojumu pieņemšanas iestādes nav paredzējušas apstrīdētajā regulā uzņemt nekādas īpašas saistības. Šajos apstākļos, ņemot vērā šo secinājumu 39. punktā minēto judikatūru, šie ziņojumi labākajā gadījumā var būt informācija, kuru Tiesa var izmantot, lai interpretētu attiecīgā Antidempinga nolīguma noteikumus.

C – Par pirmo pamatu attiecībā uz dažu attiecīgās preces eksporta darījumu izslēgšanu no dempinga starpības aprēķina

44. Pirmais pamats attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 29.–90. punktā minēto argumentāciju. Tas ir balstīts uz pamatregulas 2. panta 10. un 11. punkta, kā arī Antidempinga nolīguma 2.4. un 2.4.2. panta pārkāpumu. Šajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nenosodīja iestādes par to, ka tās bija noteikušas dempinga starpības, izslēdzot no salīdzinājuma ar normālo vērtību dažus eksporta darījumus, proti, tos, kas attiecas uz tādiem attiecīgās preces veidiem, kurus Indijas ražotājs neražoja.

34 — Apstrīdētā regula tika pieņemta, pamatojoties uz Regulu Nr. 1515/2001 (skat. šo secinājumu 9. zemsvītras piezīmi).

35 — It īpaši skat. apstrīdētās regulas preambulu un tās 2., 3., 6., 7., 9., 10., 12., 22., 23., 110., 112., 117., 125., 127., 128., 130., 132., 135., 138. apsvērumu.

36 — Šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 10. novembris, *X un X BV* (C-319/10 un C-320/10, nav publicēts, EU:C:2011:720, 40. punkts).

37 — Skat. Regulas 2016/278 preambulas 10. un 13. apsvērumu, kā arī 1. pantu.

38 — Skat. spriedumu, 2007. gada 27. septembris, *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547, 35. punkts).

1) Pārsūdzētais spriedums

45. Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā uzskatīja, ka pamatregulas 2. panta 11. punktā, aplūkojot to kopsakarā ar Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu, ir prasīts, ka, nosakot dempinga starpības, iestādēm ar normālo vērtību ir jāsalīdzina tikai tie darījumi, kas ar to ir salīdzināmi. Saskaņā ar atsauci, kas minētajās normās ir veikta uz taisnīgas salīdzināšanas noteikumiem, iestādēm darījumi “pēc iespējas” būtu jāpadara par salīdzināmiem, veicot korekcijas. Turklāt attiecīgajos noteikumos nav prasīts, lai salīdzinājums būtu pēc iespējas “taisnīgāks”, bet tikai tas, lai tas būtu “taisnīgs”³⁹.

46. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka izskatāmajā lietā attiecīgās preces veidi bija pielīdzināmi “līdzīgai” precei un tāpēc tos varēja uzskatīt par salīdzināmiem. Tomēr tas nebija automātiski attiecināms uz dažu attiecīgās preces veidu cenām, proti, tādu Ķīnas ražotāju eksportētāju eksportēto preču cenām, kurus Indijas ražotājs neražoja. Tā kā šiem attiecīgās preces veidiem, kas tomēr ir līdzīgi, nebija pārdošanas cenas Indijā, esot tikusi kavēta salīdzinājuma veikšana attiecībā uz minētajiem veidiem, lai aprēķinātu dempinga starpības⁴⁰.

47. Turpinājumā Vispārējā tiesa izskatīja dažādas pamatregulā paredzētās metodes, kuras, iespējams, iestādēm būtu ļāvušas iegūt normālo vērtību tādiem šīs attiecīgās preces veidiem, kurus Indijas ražotājs neražoja. Tomēr, pēc Vispārējās tiesas domām, pat ja tās tiktu atzītas par izmantojamām, šīs metodes nebūtu nodrošinājušas taisnīgāku salīdzinājumu par to, ko bija veikušas iestādes⁴¹. Vispārējā tiesa noraidīja arī apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus par aprēķināto dempinga starpību reprezentatīvo raksturu visiem eksportētajiem attiecīgās preces veidiem⁴². Pamatojoties uz šo analīzi, Vispārējā tiesa nosprieda, ka Padome nebija pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izslēdzot no dempinga starpības aprēķina eksporta darījumus attiecībā uz tādiem attiecīgās preces veidiem, kuriem ražotāja pārdošanas cenas analogā valstī nebija pieejamas.

2) Lietas dalībnieku argumentu kopsavilkums

48. Apelācijas sūdzības iesniedzējas, pirmkārt, apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi pamatregulas 2. panta 11. punktu un Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu. Šīs abas tiesību normas esot bijis jāinterpretē tādējādi, ka tajās ir paredzēta prasība, ka visiem attiecīgās preces, kas tika definēta izmeklēšanas sākumā, eksporta pārdevumiem ir jābūt iekļautiem salīdzinājumā, lai aprēķinātu dempinga starpību. Šai starpībai esot jāattiecas uz precī, uz kuru attiecas izmeklēšana, kopumā. Turklāt valsts, kurā nav tirgus ekonomikas, statusa dēļ nedrīkstēja atkāpties no normām par dempinga starpības noteikšanu.

49. Otrkārt, Vispārējā tiesa esot sajaukusī pienākumus attiecībā uz dempinga starpības aprēķināšanu un taisnīgu salīdzināšanu. Pirmkārt, pārbaudot, vai dažādi risinājumi, kas ļāva salīdzināt visus eksporta darījumus, bija “taisnīgi”, pienākumus attiecībā uz dempinga starpības aprēķināšanu Vispārējā tiesa esot pielīdzinājusi pienākumiem veikt taisnīgu salīdzināšanu. Otrkārt, dempinga starpības aprēķināšanas saderība ar pamatregulas 2. panta 11. punktu esot jāizvērtē, nevis pamatojoties uz jēdzienu “salīdzināmas cenas”⁴³, bet uz jēdzienu “salīdzināmi darījumi”. Apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd arī Vispārējās tiesas lietoto vārdkopu “pēc iespējas”⁴⁴.

39 — Pārsūdzētā sprieduma 37., 40. un 61. punkts.

40 — Pārsūdzētā sprieduma 63. punkts.

41 — Pārsūdzētā sprieduma 67.–84. punkts.

42 — It īpaši skat. pārsūdzētā sprieduma 81.–83. punktu.

43 — Apelācijas sūdzības iesniedzējas atsauca uz pārsūdzētā sprieduma 61. punktu.

44 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 40. punktu un šo secinājumu 45. punktu.

50. Treškārt, katrā ziņā Vispārējās tiesas veiktā analīze esot kļūdaina. Pēc to domām, runa esot nevis par to, lai noteiktu, ka viena pieeja ir taisnīgāka par otru, bet par to, ka izmantotā pieeja ir saderīga ar pamatregulas 2. panta 11. punktu un Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu. Par šo tiesību normu ievērošanu būtu jā rūpējas nevis ieinteresētajām pusēm, bet iestādēm. Jēdzienam “representatīvitate” neesot nozīmes, jo tas nav minēts nedz pamatregulā, nedz Antidempinga nolīgumā. Katrā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējas esot pierādījušas nerepresentivitāti attiecībā uz eksporta darījumiem, kurus izmantoja iestādes.

51. Iestādes apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumus. Komisija vispirms norāda, ka pirmais pamats ir nepieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd faktu vērtējumu un neidentificē kļūdu tiesību piemērošanā, un arī neiedarbīgs. Turpmāk Komisijas ieskatā ar pamatregulas 2. panta 11. punkta un Antidempinga nolīguma 2.4.2. panta interpretāciju, ko ir ierosinājušas apelācijas sūdzības iesniedzējas, tiek izkropļota Antidempinga nolīguma 2.4. panta nozīme un saturs, ko “caurstrāvo” “taisnīgas salīdzināšanas” princips, kuram ir dodama priekšroka. Padome uzskata, ka pamatregulas un Antidempinga nolīguma formulējums skaidri norāda, ka taisnīgas salīdzināšanas prasībai ir jā dod priekšroka salīdzinājumā ar pienākumu aprēķināt dempinga starpību, pamatojoties uz visiem eksporta darījumiem. Šo iestāžu skatījumā apelācijas sūdzības iesniedzēju minētajai judikatūrai un SIP Apelācijas institūcijas ziņojumiem neesot nozīmes, jo tie attiecoties uz jautājumu par reducēšanu līdz nullei, kas esot ļoti atšķirīgs no šajās lietās aplūkotā. Savukārt Antidempinga nolīguma 2.4.2. panta interpretācija, kuru sniegusi SIP Apelācijas institūcija, parādot, ka jēdzienam “salīdzināmi” ir svarīga nozīme, lai nodrošinātu “taisnīgu salīdzināšanu”. Turklāt no judikatūras izrietot, ka reprezentatīvitates jēdzienam ir nozīme.

3) Vērtējums

52. Šis pamats attiecas uz iestādēm uzlikto pienākumu apjomu tad, kad tās nosaka dempinga starpību saskaņā ar pamatregulas 2. panta 11. punktu.

53. Apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītie iebildumi attiecas uz šīs tiesību normas interpretāciju pārsūdzētajā spriedumā – kas ir atgādināta šo secinājumu 45. un 46. punktā –, uz kuras pamata Vispārējā tiesa šajā gadījumā pamatoja dažu eksporta darījumu attiecībā uz noteiktiem attiecīgās preces veidiem izslēgšanu no dempinga starpības aprēķina.

54. Vispirms ir jānorāda, ka pretēji Komisijas apgalvotajam pirmais pamats nav nedz pilnībā nepieņemams, nedz arī neiedarbīgs.

55. Pirmkārt, kā tas, manuprāt, skaidri izriet no apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu kopsavilkuma⁴⁵, tās pārmet Vispārējai tiesai kļūdas tiesību piemērošanā, kas izriet no pamatregulas un Antidempinga nolīguma noteikumu par dempinga starpības aprēķināšanu un taisnīgu salīdzināšanu apgalvotās nepareizās interpretācijas. Runa ir par tiesību jautājumiem, kas ir pieņemami apelācijas tiesvedībā.

56. Otrkārt, pamats nav arī neiedarbīgs. Ja Tiesai, apmierinot šo pamatu, būtu jānosprīd, ka attiecīgo pamatregulas un Antidempinga nolīguma noteikumu interpretācija, kuru ir sniegusi Vispārējā tiesa, ir kļūdaina, pārsūdzētajā spriedumā būtu pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, kas izraisītu tā atcelšanu.

45 — Skat. šo secinājumu 48.–50. punktu.

57. Attiecībā uz dažādu apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzīto iebildumu analīzi pēc būtības vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kā pamatoti ir norādījusi Vispārējā tiesa, kopējās tirdzniecības politikas jomā un it īpaši tirdzniecības aizsardzības pasākumu jomā iestādēm ir plaša rīcības brīvība pārbaudāmo ekonomisko, politisko un tiesisko situāciju sarežģītības dēļ⁴⁶.

58. Precīzāk, no judikatūras izriet, ka pamatregulas 2. panta 11. punkta piemērošanai, it īpaši, izvēloties vienu no dažādām dempinga starpības aprēķina metodēm, ir jāveic sarežģītu ekonomisku situāciju izvērtējums⁴⁷.

59. Taču, lai arī iestādēm ir rīcības brīvība attiecībā uz pamatregulas 2. panta 11. punkta piemērošanu, šī rīcības brīvība tomēr ir jāisteno atbilstoši šajā regulā noteiktajam tiesiskajam regulējumam. Šajā kontekstā, manuprāt, nozīme ir divām īpašām prasībām, kas izriet no šī tiesiskā regulējuma.

60. Pirmkārt, ir jānorāda, ka tiesiskais regulējums par antidempingu attiecas uz dempinga precī. Pamatregulas 1. panta 2. punktā iekļautajā dempinga definīcijā ir atsauce uz “dempinga precī”⁴⁸.

61. Tāpēc nav nejauši, ka viena no pirmajām darbībām, ko iestādes veic savās izmeklēšanās antidempinga jomā, ir definēt attiecīgo precī, uz kuru attiecas izmeklēšana. Šīs definīcijas mērķis ir palīdzēt izstrādāt tādu preču sarakstu, par kuru importu Savienībā tiek veikta antidempinga izmeklēšana un kura pēc tās veikšanas attiecīgā gadījumā kļūs par antidempinga maksājumu objektu⁴⁹. Tāpat, pamatojoties uz šo definīciju, vēlāk tiek identificēta “līdzīga prece” saskaņā ar pamatregulas 1. panta 4. punktu.

62. Taču pēc tam, kad iestādes ir definējušas attiecīgo precī, tām ir jāattiecas pret to konsekventi saskaņā ar šo definīciju visā izmeklēšanas laikā⁵⁰.

63. It īpaši no tā izriet, ka tad, kad iestādes nosaka dempinga starpības, tām tās ir jānosaka attiecībā uz attiecīgo *precī*, kā tā ir definēta izmeklēšanā, un it īpaši attiecībā uz šo precī kopumā⁵¹. Tās nevar definēt sākumā attiecīgo precī, uz kuru attiecas izmeklēšana, vienā veidā un vēlāk aprēķināt dempinga starpības citā veidā, kas nav pilnībā saderīgs ar šo definīciju.

46 — Tāpēc šādu vērtējumu pārbaudei tiesā ir jāaprobežojas ar pārbaudi, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi, vai ir pareizi norādīti apstākļi, kas ņemti vērā, veicot apstrīdēto izvēli, vai nav pieļauta acimredzama kļūda šo apstākļu vērtējumā un vai nav pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana. Skat. arī spriedumu, 2016. gada 7. aprīlis, *ArcelorMittal Tubular Products Ostrava u.c./Padome un Padome/Hubei Xinyegang Steel* (C-186/14 P un C-193/14 P, EU:C:2016:209, 34. Punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

47 — Skat. spriedumu, 2007. gada 27. septembris, *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547, 41. punkts).

48 — Saskaņā ar šo tiesību normu *precī* uzskata par dempinga precī, ja to eksportē uz Savienību par cenu, kas parastās tirdzniecības operācijās eksportētājvalstī ir zemāka, salīdzinot ar līdzīgas preces cenu.

49 — Šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas pastāvīgo judikatūru, kas ir minēta ģenerāladvokāta M. Vatelē secinājumu lietā *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2015:583) 46. punktā.

50 — Šajā ziņā attiecībā uz Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu skat. 53. punktu PTO Apelācijas institūcijas 2001. gada 1. marta ziņojumā “Eiropas Kopienas – Antidempinga maksājumi par kokvilnas gultasveļas importu no Indijas” (DS141/AB/R).

51 — Šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta F. Ležē [P. Léger] secinājumus lietā *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2006:236, 159. un 163. punkts). Turklāt tas izriet no pašas dempinga starpības definīcijas, kas saskaņā ar pamatregulas 2. panta 12. punktu ir summa, par kādu normālā vērtība pārsniedz eksporta cenu. Taču eksporta cena 2. panta 8. punktā ir definēta kā cena, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par *precī*, kuru eksportētājvalsts eksportē uz Savienību pārdošanai. Turklāt daudzos PTO Apelācijas institūcijas ziņojumos, interpretējot Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu, ir atsauce uz prasību aplūkot attiecīgo precī kopumā. Šajā ziņā skat., piemēram, 51. un 53. punktu PTO Apelācijas institūcijas 2001. gada 1. marta ziņojumā “Eiropas Kopienas – Antidempinga maksājumi par kokvilnas gultasveļas importu no Indijas” (DS141/AB/R), kā arī 98. punktu un 99. punktu PTO Apelācijas institūcijas 2004. gada 11. augusta ziņojumā “Amerikas Savienotās Valstis – Dempinga galīga noteikšana attiecībā uz skujkoku izstrādājumiem no Kanādas” (DS264/AB/R).

64. Tas nenozīmē, ka tad, kad iestādes uzskata to par atbilstīgu, tām dempinga starpību noteikšanas nolūkā būtu aizliegts iedalīt attiecīgo precī veidos vai modeļos un veikt vairākus salīdzinājumus. Tomēr prasība nodrošināt konsekventu attieksmi pret precī izmeklēšanas gaitā ietver to, ka ir jāņem vērā visu šo salīdzinājumu rezultāti un ka dempinga starpības ir jānosaka katrai precei, to aplūkojot kopumā⁵².

65. Otrkārt, no pamatregulas 2. panta 11. punkta formulējuma izriet, ka, nosakot dempinga starpības, ir jāievēro prasība, ka šīm starpībām ir jāatspoguļo veiktā dempinga faktiskie apmēri⁵³.

66. Tādējādi, istenojot savu rīcības brīvību pamatregulas 2. panta 11. punkta piemērošanā, iestādēm dempinga starpību aprēķina metodes ir jāpiemēro tādējādi, lai nodrošinātu, ka šīs noteiktās starpības atspoguļotu veiktā dempinga faktiskos apmērus⁵⁴.

67. Taču pamatregulas 2. panta 11. punkta interpretācijā, kuru Vispārējā tiesa ir sniegusi pārsūdzētajā spriedumā un saskaņā ar kuru iestādes no dempinga starpību aprēķina drīkst izslēgt eksporta darījumus attiecībā uz noteiktiem attiecīgās preces, kā tā tika definēta izmeklēšanā, veidiem, tomēr tām atļaujot piemērot šādi aprēķinātas dempinga starpības visiem attiecīgās preces veidiem, manuprāt, var tikt ņemtas vērā divas šo secinājumu 62. un 63., kā arī 65. un 66. punktā minētās prasības.

68. Pirmkārt, ja dempinga starpību aprēķinā netiek ņemti vērā daži attiecīgās preces veidi, šīs starpības tiek aprēķinātas tikai attiecībā uz attiecīgās preces daļu, nevis uz šo precī kopumā, kā tā tika definēta izmeklēšanā.

69. Otrkārt, neiekļaujot dempinga starpību aprēķinā eksporta darījumus attiecībā uz dažiem attiecīgās preces veidiem, iestādes nevarētu nedz ņemt vērā, nedz novērtēt ietekmi, kāda šiem darījumiem ir uz vispārējo dempinga starpību aprēķinu. No tā izriet, ka tādējādi šīs starpības var neatspoguļot veiktā dempinga faktiskos apmērus.

70. Turklāt secinājumu, saskaņā ar kuru iestādes no dempinga starpību aprēķina nevar izslēgt dažus eksporta darījumus attiecībā uz noteiktiem attiecīgās preces veidiem, apstiprina, pirmkārt, pamatregulas 2. panta 11. punkta formulējums, otrkārt, Tiesas judikatūra un, treškārt, PTO līmenī sniegtā Antidempinga nolīguma 2.4.2. panta interpretācija.

71. Pirmkārt, pamatregulas 2. panta 11. punkta formulējumā ir tieši paredzēts, ka, piemērojot pirmo simetrisko metodi, dempinga starpības tiek noteiktas, pamatojoties uz vidējās svērtās normālās vērtības un *visu uz Savienību orientēto* eksporta darījumu vidējo svērto cenu salīdzinājumu. Šāds formulējums nedod iespēju no dempinga starpības aprēķina izslēgt dažus eksporta darījumus attiecībā uz noteiktiem attiecīgās preces veidiem.

72. Otrkārt, spriedumā *Ikea Wholesale*⁵⁵ Tiesa ir kritizējusi Padomi par to, ka tā nebija “aprēķinājusi kopējo dempinga starpību, pamatojoties uz salīdzinājumu, kas pilnībā atspoguļo *visas* salīdzināmās eksporta cenas”⁵⁶.

52 — Attiecībā uz Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu skat. 80., 98. un 99. punktu PTO Apelācijas institūcijas 2004. gada 11. augusta ziņojumā ar nosaukumu “Amerikas Savienotās Valstis – dempinga galīga noteikšana attiecībā uz skujkoku izstrādājumiem no Kanādas” (DS264/AB/R). Šajā ziņā ir jānorāda, ka 2007. gada 27. septembra spriedumā *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547) Tiesa neapšaubīja, ka Savienības tiesībās drīkst izmantot vairāku salīdzinājumu metodi.

53 — No šīs tiesību normas izriet, ka tajā paredzētajām divām simetriskajām metodēm ir jāatspoguļo veiktā dempinga faktiskie apmēri, un tikai tad, ja to nav iespējams panākt (ja eksporta cenu shēma ievērojami atšķiras atkarībā no pircējiem, reģioniem vai laikposmiem), iestādes var izmantot asimetrisko metodi. Šajā ziņā skat. spriedumu, 2003. gada 9. janvāris, *Petrotub* un *Republica/Padome* (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 49. punkts), kā arī 73. un nākamos punktus ģenerāladvokāta F. Dž. Džeikobsa [*F. G. Jacobs*] secinājumos lietā *Petrotub* un *Republica/Padome* (C-76/00 P, EU:C:2002:253).

54 — Šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta F. Ležē secinājumus lietā *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2006:236, 154. punkts).

55 — Spriedums, 2007. gada 27. septembris (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Skat. spriedumu, 2007. gada 27. septembris, *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547, 56. punkts). Mans izcēlums.

73. Treškārt, SIP Apelācijas institūcija, interpretējot Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu, ir tieši norādījusi, ka dempinga starpības attiecībā uz attiecīgo precī ir jānosaka, “pamatojoties uz vidējās svērtās normālās vērtības salīdzinājumu ar vidējo svērto cenu visos salīdzināmajos eksporta darījumos, t.i., visos darījumos ar visiem preces modeļiem vai veidiem, par ko notiek izmeklēšana”⁵⁷.

74. Šīm atsaucēm gan uz pamatregulas 2. panta 11. punkta formulējumu, gan Tiesas judikatūru, gan SIP Apelācijas institūcijas lēmumiem un ieteikumiem gadījumos, kas attiecās uz tā sauktās “reducēšanas līdz nullei” metodes⁵⁸ likumību, ir jāsniedz divkārsšs precizējums.

75. Pirmais precizējums attiecas uz pamatregulas 2. panta 11. punkta interpretāciju, ko ir sniegusi Vispārējā tiesa. Proti, Vispārējā tiesa šo tiesību normu ir interpretējusi, ņemot vērā Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu un pamatregulas 2. panta 10. punktā un Antidempinga nolīguma 2.4. pantā paredzēto pienākumu veikt “taisnīgu salīdzināšanu”.

76. Pēc Vispārējās tiesas domām, no šo tiesību normu kopuma būtībā izriet, ka iestādēm ar normālo vērtību nebija obligāti jāsalīdzina visu eksporta darījumu attiecībā uz attiecīgo precī cena, bet tikai visi “darījumi, kas ir ar to salīdzināmi”⁵⁹. Šajā gadījumā Vispārējās tiesas skatījumā eksporta darījumi attiecībā uz attiecīgās preces veidiem, kurus neražoja Indijas ražotāji un tātd kuriem nebija salīdzināmas (pārdošanas) cenas, nebija salīdzināmi darījumi. Tā kā nebija metodes, kas nodrošinātu taisnīgāku salīdzinājumu par iestāžu veikto, esot bijis atļauts izslēgt šos darījumus no dempinga starpības aprēķina.

77. Tomēr šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, kā tas izriet no šo secinājumu 73. punkta, ka, lai piemērotu Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu – saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa interpretēja pamatregulas 2. panta 11. punktu –, par “salīdzināmiem eksporta darījumiem” ir uzskatāmi visi darījumi, kas attiecas uz katru no attiecīgās preces veidiem⁶⁰. Proti, ja visi izmeklēšanā definētie attiecīgās preces veidi ir pielīdzināmi līdzīgai precei, šo secinājumu 62. punktā minētā prasība par konsekventu attieksmi pret attiecīgo precī (un līdzīgu precī) ir jāpilda tādējādi, ka visi šie veidi obligāti būtu jāuzskata par salīdzināmiem un ka tādējādi visiem darījumiem attiecībā uz tiem būtu jābūt salīdzināmiem, neatkarīgi no tā, ka nav informācijas par cenām saistībā ar dažiem no šiem darījumiem.

78. Ja iestādēm nav informācijas par cenām attiecībā uz dažiem attiecīgās preces veidiem (eksportētājvalstī vai attiecīgā gadījumā analogā valstī), tām ir divas iespējas: vai nu tās var samazināt attiecīgās preces definīcijas tvērumu, izslēdzot no izmeklēšanas preces veidus, kuriem nav salīdzināmas cenas⁶¹, vai arī tās var noteikt normālo vērtību tieši šiem attiecīgās preces veidiem tādējādi, lai, nosakot dempinga starpību, būtu iespējams ņemt vērā arī eksporta darījumus attiecība uz tiem.

57 — Skat. PTO Apelācijas institūcijas 2001. gada 1. marta ziņojuma “Eiropas Kopienas – Antidempinga maksājumi par kokvilnas gultasveļas importu no Indijas” (DS141/AB/R) 55. un 58. punktu. Mans izcēlums.

58 — Piemērojot “reducēšanas līdz nullei” metodi, iestādes, nosakot vispārējo dempinga starpību, pielīdzināja nullei negatīvās dempinga starpības, proti, starpības, kas noteiktas attiecīgās preces modeļiem, kuriem eksporta cena ir augstāka par normālo vērtību. Šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 27. septembris, *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547, 53. un 54. punkts), kā arī pārsūdzētā sprieduma 88. punktu.

59 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 40. punktu. Mans izcēlums.

60 — Skat. 58. punktu PTO Apelācijas institūcijas 2001. gada 1. marta ziņojumā “Eiropas Kopienas – Antidempinga maksājumi par kokvilnas gultasveļas importu no Indijas” (DS141/AB/R).

61 — Šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta F. Ležē secinājumus lietā *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2006:236, 168. punkts).

79. Otrkārt, saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punktā minēto atsauci uz šīs regulas 2. panta 10. punktu⁶² pienākums veikt taisnīgu salīdzināšanu ietver arī dempinga starpības noteikšanu. Tomēr, pirmkārt, tas nekādā ziņā nenozīmē, ka šo pienākumu var interpretēt tādējādi, ka, nosakot dempinga starpību, ar to tiktu ierobežots attiecīgās preces definīcijas tvērums vai pienākums ņemt vērā *visu* šīs preces eksportu uz Savienību⁶³. Otrkārt, no pamatregulas 2. panta 11. punkta nekādā ziņā neizriet jēdziens “taisnīgāks salīdzinājums”, uz kuru Vispārējā tiesa balsta ievērojamu savas argumentācijas daļu⁶⁴.

80. Otrais precizējums attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa šajā lietā tieši izslēdza “reducēšanas līdz nullei” metodes nozīmi⁶⁵.

81. Konkrētāk, Vispārējā tiesa noraidīja šīs metodes nozīmi lietā *Ikea Wholesale*, kurā iestādes bija to izmantojušas, apgalvojot, ka “šajā lietā nevar uzskatīt, ka dempinga starpība netika aprēķināta, pamatojoties uz būtisku šo attiecīgās preces veidu reprezentativitāti, tādējādi neatspoguļojot visas salīdzināmās eksporta cenas”⁶⁶. Turpinājumā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka atšķirībā no gadījumiem, kuros tiek izmantota reducēšanas līdz nullei metode – kad, veicot salīdzinājumu dempinga starpību noteikšanas nolūkā, netika ņemta vērā vesela attiecīgās preces veidu, attiecībā uz kuriem tika konstatēta negatīva dempinga starpība, kategorija –, šajā gadījumā nav iespējams uzskatīt, ka iestāžu pieeja izraisīja dempinga starpības aprēķinā iegūtā rezultāta palielinājumu⁶⁷.

82. Neuzskatu, ka šajā lietā ir iespējams pilnībā izslēgt nozīmi, kāda ir judikatūrai un SIP lēmumiem attiecībā uz reducēšanas līdz nullei metodes izmantošanu, kā to ir izdarījusi Vispārējā tiesa. Minētajiem gadījumiem un šai lietai ir izteikti līdzības aspekti, jo tie visi ir saistīti ar to, ka dempinga starpības aprēķina nolūkā nav ņemta vērā viena daļa eksporta darījumu attiecībā uz izmeklēšanā definēto attiecīgo precī. Lietās attiecībā uz reducēšanas līdz nullei metodi runa bija par darījumiem, attiecībā uz kuriem, veicot to cenu salīdzinājumu ar normālo vērtību, tika iegūta negatīva starpība. Šajā lietā runa ir par darījumiem attiecībā uz preces veidiem, par kuru pārdošanas cenām iestādēm nav informācijas. Atšķirība starp diviem gadījumu veidiem ir tikai apstākļi, ka pirmajos minētajos aplūkoto darījumu ietekme uz dempinga starpības noteikšanu tika izkropļota, savukārt šajā gadījumā šo eksporta darījumu ietekme uz minēto noteikšanu vienkārši netika ņemta vērā to izslēgšanas dēļ.

83. Tomēr es nesaprotu, kāda iemesla dēļ šai atšķirībai būtu jāizraisa tas, ka šajos lēmumos noteiktie dempinga starpību noteikšanas principi – un īpaši prasība, ka, nosakot tās, ir jāņem vērā visi eksporta darījumi attiecībā uz attiecīgo precī –, nebūtu jāievēro un attiecīgi šajā gadījumā tie nebūtu piemērojami.

62 — Skat. arī Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu, kurā ir atsauce uz šī nolīguma 2.4. pantu.

63 — Šajā ziņā arī ir jānorāda, ka SIP Apelācijas institūcija ir tieši apgalvojusi, ka “eksporta cenas un normālas vērtības salīdzinājums, kurā pienācīgi nav ņemtas *visu* salīdzināmo eksporta darījumu cenas [...], *nav* eksporta cenu un normālas vērtības “taisnīga salīdzināšana”, kā tas ir noteikts 2.4. punktā un 2.4.2. daļā”. Skat. 55. punktu PTO Apelācijas institūcijas 2001. gada 1. marta ziņojumā “Eiropas Kopienas – Antidempinga maksājumi par kokvilnas gultasveļas importu no Indijas” (DS141/AB/R).

64 — Šajā ziņā skat. pārsūdzētā sprieduma 84. punktu.

65 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 85.–89. punktu.

66 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 85. punktu.

67 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 88. punktu.

84. Attiecībā uz argumentu, kas ir balstīts uz to dempinga starpību reprezentativitāti, kuras aprēķinātas, ņemot vērā visus attiecīgās preces veidus⁶⁸, ir jānorāda, ka, pat ja šīs starpības reprezentēja piecus visvairāk pārdotos preces veidus, kā Vispārējā tiesa to konstatēja pārsūdzētā sprieduma 81. punktā, tas neko nemaina attiecībā uz apstākli, ka iestādes, izslēdzot dažus eksporta darījumus no minēto starpību aprēķina, nav ņēmušas vērā attiecīgo precī kopumā un nav aprēķinājušas minēto starpību, ņemot vērā visus uz Savienību orientētos eksporta darījumus pamatregulas 2. panta 11. punkta izpratnē⁶⁹.

85. Turklāt nav strīda par to, ka šajā lietā dempinga starpību aprēķinā netika ņemti vērā attiecīgi 38 % un 43 % no abu apelācijas sūdzības iesniedzēju pārdevumu apjoma, tādējādi, pirmkārt, šo starpību reprezentativitāti attiecībā uz tām var uzskatīt par apšaubāmu, un, otrkārt, var uzdot jautājumu, vai šo secinājumu 65. un 66. punktā minētā prasība, ka dempinga starpībai ir jāatspoguļo veiktā dempinga faktiskie apmēri, tika ievērota vismaz attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējām⁷⁰.

86. Visbeidzot, attiecībā uz Vispārējās tiesas apsvērumu, kurš minēts pārsūdzētā sprieduma 89. punktā un saskaņā ar kuru analogas valsts metodes izmantošana var radīt papildu grūtības, norādu, ka nedz pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunkts, nedz šīs tiesību normas mērķi⁷¹ nepamato tādu tās interpretāciju, ka tā ierobežotu šīs regulas 2. panta 11. punktā paredzēto pienākumu dempinga starpības noteikšanas nolūkā ņemt vērā visus uz Savienību orientētos attiecīgās preces, kā tā tika definēta izmeklēšanā, eksporta darījumus.

87. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uzskatu, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, secinot, ka Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izslēdzot no dempinga starpības aprēķina dažus eksporta darījumus attiecībā uz noteiktiem attiecīgās preces veidiem un ka tādējādi ar apstrīdēto regulu netika pārkāpts nedz pamatregulas 2. panta 11. punkts, nedz Antidempinga nolīguma 2.4.2. pants. Tādēļ ierosinu Tiesai apmierināt apelācijas sūdzības pirmo pamatu.

D – Par otro pamatu attiecībā uz atteikumu veikt dažas korekcijas

88. Otrais pamats, kurā ir četras daļas, attiecas uz Vispārējās tiesas argumentāciju pārsūdzētā sprieduma 96.–126. punktā. Otrais pamats ir balstīts uz pamatregulas 2. panta 10. punkta un Antidempinga nolīguma 2.4. panta, labas pārvaldības principa, kā arī LESD 296. panta pārkāpumu.

68 — Šajā ziņā skat. arī pārsūdzētā sprieduma 81.–84. punktu.

69 — Šajā ziņā pretēji tam, ko apgalvo Komisija, es neuzskatu, ka no fakta, ka Tiesa ir izmantojusi vārdkopu "pilnībā atspoguļo", kas lietota 2007. gada 27. septembra sprieduma *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547) 56. punktā un ir pārņemta šo secinājumu 72. punktā, var secināt to, ka Tiesa ir vēlējies noteikt pamatregulas 2. panta 11. punkta interpretāciju, kas, pretēji šīs tiesību normas formulējumam, ļautu noteikt dempinga starpību, izslēdzot atsevišķus eksporta darījumus attiecībā uz attiecīgo precī.

70 — Šajā kontekstā Vispārējā tiesa nevar atvieglot dempinga starpības noteikšanu ar pamatregulas 2. panta 11. punktu nesaderīgā veidā, uzskatot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, "ņemot vērā visus preces veidus, aprēķinātā dempinga starpība būtiski neatšķirtos no tās, kas ir definēta apstrīdētajā regulā" (skat. pārsūdzētā sprieduma 83. punkta beigās). Turklāt, ņemot vērā to, ka informācija par normālās vērtības noteikšanu tika saglabāta kā konfidenciāla, sniegt pierādījumus šim apstāklim šajā lietā būtu praktiski neiespējami (skat. šo secinājumu 117. un nākamās punktus). Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, man ir jānorāda arī uz šī pārsūdzētā sprieduma punkta balstītais arguments, kas attiecas uz pirmā pamata, kuru Komisija izvirzīja tiesas sēdē, iedarbības trūkumu.

71 — Skat. šo secinājumu 99. un 100. punktu, kā arī 79. zemsvītras piezīmē minēto judikatūru.

1) Par otrā pamata pirmo un otro daļu, kas ir balstīta uz pamatregulas 2. panta 10. punkta un Antidempinga nolīguma 2.4. panta pārkāpumu attiecībā uz korekcijas prasību noraidīšanu

89. Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nesecinot, ka iestādes pārkāpa pamatregulas 2. panta 10. punktu un Antidempinga nolīguma 2.4. pantu, ciktāl tās noraidīja to korekcijas prasības, pamatojoties, pirmkārt, uz atšķirībām starp savām un Indijas ražotāju ražošanas izmaksām⁷² un, otrkārt, ražīguma un patēriņa efektivitātes atšķirībām⁷³.

a) Pārsūdzētais spriedums

90. Attiecībā, pirmkārt, uz korekcijas prasībām saistībā ar apgalvotajām atšķirībām ražošanas izmaksās apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējā tiesā apgalvoja, ka, sniedzot informācijas par Indijas ražotāju analīzi, tās bija pierādījušas, ka viņš savas cenas sistemātiski noteica tādējādi, lai nodrošinātu pilnīgu viņa veikto izmaksu atgūšanu un ka tādējādi visas atšķirības izmaksās izpaudās kā cenu atšķirības. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa šo argumentu noraidīja, norādot, ka Indija tika uzskatīta par tirgus ekonomikas valsti – šo izvēli apelācijas sūdzības iesniedzējas neapstrīdēja – un ka iestādes juridiski korekti varēja uzskatīt, ka, konkurējot ar daudziem citiem ražotājiem Indijas iekšzemes tirgū, Indijas ražotājs nevarēja brīvi noteikt savas cenas, bet viņam obligāti bija jāsauglabā Indijas tirgus cenu līmenis⁷⁴. Vispārējā tiesa arī uzskatīja, ka šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzējas nebija pierādījušas, ka apgalvotās atšķirības ietekmēja cenu salīdzināmību⁷⁵.

91. Otrkārt, attiecībā uz korekcijas prasību saistībā ar patēriņa efektivitāti un ražīgumu noraidīšanu Vispārējā tiesa uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav pierādījušas, kādā veidā šīs atšķirības ir ietekmējušas normālās vērtības un eksporta cenas salīdzināmību. Turklāt Vispārējās tiesas skatījumā tad, kad iestādes izmanto analogas valsts metodes, būtu jāņem vērā ne tikai cenas un izmaksas, bet visa informācija par šo valsti un, otrkārt, pamatregulas 2. panta 10. punktu nevarēja izmantot, lai atņemtu šīs regulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam⁷⁶ [lietderīgo] iedarbību. Vispārējā tiesa arī uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav pierādījušas, ka Padomes secinājums, saskaņā ar kuru Ķīnā izmantotie ražošanas procesi kopumā ir uzskatāmi par salīdzināmiem ar procesiem, ko izmantoja Indijas ražotājs, un apgalvotās atšķirības ir ļoti nenozīmīgas, ir bijis kļūdainas. Turklāt Vispārējās tiesas skatījumā, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas nebija sabiedrības, kas darbojas tirgus ekonomikas režīmā, informāciju par tām nevarēja ņemt vērā, nosakot normālo vērtību⁷⁷.

b) Lietas dalībnieku argumentu kopsavilkums

92. Sava otrā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka neesot skaidrs, kā iestādes, izskatot to sniegtos pierādījumus, ir varējušas juridiski korekti balstīties uz principu, ka Indijas ražotājs nevarēja atspoguļot augstākas cenas, ņemot vērā apstākli, ka viņš importēja izejvielas un bija iesaistījies papildu ražošanas procesā, tikai tāpēc, ka viņš konkurēja ar daudziem citiem ražotājiem. Turklāt tās esot sniegušas Vispārējai tiesai deklarācijas, kas apstiprināja, ka arī Savienības tirgū, kuru arī raksturo konkurences esamība, izmaksas tieši ietekmēja cenas.

72 — Apelācijas sūdzības iesniedzējas it īpaši atsaucas uz piekļuves izejvielām izmaksām un papildu izmaksām, kas saistītas ar ražošanas procesu (enerģijas autoģenerācija) izmantošanu, ko veic Indijas ražotājs.

73 — Apelācijas sūdzības iesniedzējas atsaucas uz atšķirībām starp tām un Indijas ražotāju attiecībā uz izejvielu patēriņu (daudzuma, nevis vērtības ziņā), elektroenerģijas patēriņu (daudzuma, nevis vērtības ziņā) un darba ņēmēju ražīgumu.

74 — Pārsūdzētā sprieduma 103.–108. punkts.

75 — Pārsūdzētā sprieduma 116. punkts.

76 — Pārsūdzētā sprieduma 110. punkts.

77 — Pārsūdzētā sprieduma 111. punkts un apstrīdētās regulas 103. pants.

93. Otrā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka no pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta neizriet, ka prasībai par taisnīgu salīdzināšanu vai dempinga starpības noteikšanai būtu jābūt balstītām uz visu informāciju attiecībā uz analogo valsti. Neesot nevienas atkāpes no pamatregulas 2. panta 10. punkta attiecībā uz valsti, kurā nav tirgus ekonomikas. Nepareizs būtu apgalvojums, ka analogas valsts metode zaudētu [lietderīgo] iedarbību, ja tiktu atļauts veikt korekcijas. Korekciju, kas ir saistītas ar efektivitātes un ražīguma atšķirībām, ņemšana vērā neesot pretrunā analogas valsts metodei, jo mazākam izejvielu un elektroenerģijas patēriņam un darba spēka efektivitātei neesot nekādas saiknes nedz ar šo elementu cenām vai izmaksām, nedz ar tirgus spēkiem.

94. Iestādes apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus.

c) Vērtējums

95. Šie divi pamati rada jautājumu par saikni starp, no vienas puses, pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu, kas attiecas uz normālās vērtības noteikšanu tad, kad importu veic no valsts, kurā nav tirgus ekonomikas, un, no otras puses šīs regulas 2. panta 10. punktā paredzēto noteikumu, kurā saistībā ar pienākumu veikt normālās vērtības un eksporta cenas salīdzinājumu ir paredzēta prasība vajadzības gadījumā veikt korekcijas.

96. Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punktu tad, kad normālā vērtība un eksporta cena nav salīdzināmas tādā formā, kādas tās ir noteiktas, katrā konkrētā gadījumā pēc būtības ir jāveic korekcijas, ņemot vērā atšķirības faktoros, par kuriem apgalvo un kuri norāda, ka tie ietekmē cenas un attiecīgi to salīdzināmību.

97. Saskaņā ar Tiesas judikatūru lietas dalībniekam, kurš uz pamatregulas 2. panta 10. punkta pamata dempinga starpības noteikšanas nolūkā lūdz veikt korekcijas ar mērķi padarīt salīdzināmu normālo vērtību un eksporta cenu, ir jāiesniedz pierādījums, ka viņa prasījums ir pamatots. Tādējādi, ja ražotājs prasa veikt korekciju, lai galvenokārt samazinātu normālo vērtību, tad šim uzņēmumam ir jānorāda un jāpierāda, ka ir izpildīti nosacījumi, lai veiktu šādu korekciju⁷⁸.

98. Otrkārt, arī ir jāatgādina, ka saskaņā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu, ja preces importē no valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis, atkāpjoties no šī paša panta 1.–6. punktā izklāstītajiem noteikumiem, normālo vērtību principā nosaka, pamatojoties uz cenu vai salikto vērtību kādā trešajā valstī ar tirgus ekonomiku.

99. Tiesa ir norādījusi, ka šīs tiesību normas mērķis ir nepieļaut valstīs, kurās nav tirgus ekonomikas, esošo cenu un izmaksu ņemšanu vērā, jo šie parametri nav parasts tirgū darbojošos spēku rezultāts⁷⁹.

100. Runājot par saikni starp diviem šiem noteikumiem, ir jānorāda, ka nekas pamatregulā nenorāda, ka pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā būtu paredzēta vispārēja atkāpe no prasības veikt korekcijas saskaņā ar šīs regulas 2. panta 10. punktu. Tomēr, ja normālās vērtības korekcijas prasības ir iesniegtas saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu izmeklēšanā, kurā normālā vērtība tiek noteikta, piemērojot tiesisko regulējumu attiecībā uz importu no valstīm, kurās nav tirgus ekonomikas, pamatregulas 2. panta 10. punkts, manuprāt, būtu jāinterpretē, ņemot vērā šīs regulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu un saistībā ar to.

78 — Skat. spriedumu, 2012. gada 16. februāris, Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube un Interpipe NTRP* (C-191/09 P un C-200/09 P, EU:C:2012:78, 58. un 61. Punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

79 — Spriedums, 2015. gada 10. septembris, *Fliesen-Zentrum Deutschland* (C-687/13, EU:C:2015:573, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

101. Tādējādi tādā gadījumā kā pamatlietā, ja iestādes nosaka normālo vērtību, piemērojot analogas valsts metodi saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punktu, tām *parasti* korekciju formā ir jāņem vērā atšķirības, kas tika konstatētas faktoros, par kuriem ir apgalvots un pierādīts, ka tie ietekmē cenas un tādējādi to salīdzināmību.

102. Tomēr prasība interpretēt pamatregulas 2. panta 10. punktu kopsakarā ar šīs regulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu ietver to, ka šajā gadījumā, lai šī pēdējā minētā tiesību norma nezaudētu lietderīgo iedarbību, iestādēm nevar prasīt veikt korekcijas, ņemot vērā faktoros, kas tieši vai netieši nav parasts tirgū darbojošos spēku rezultāts.

103. No šiem apsvērumiem izriet, ka uzņēmējs, kas nav sabiedrība, kura darbojas tirgus ekonomikas režīmā, manuprāt, nevar atsaukties uz atšķirībām faktoros, kas ir saistīti ar izmaksu struktūru vai tā ražošanas darbību, lai lūgtu veikt normālās vērtības korekcijas⁸⁰. Proti, ir gandrīz skaidrs, ka gan uzņēmuma, kas nedarbojas tirgus apstākļos, izmaksu struktūru, gan tā ražošanas darbību vairāk vai mazāk tieši ietekmē parametri, kas nav parasts tirgū darbojošos spēku rezultāts.

104. Šajā gadījumā attiecībā, pirmkārt, uz korekcijas prasībām saistībā ar apgalvotajām atšķirībām ražošanas izmaksās vispirms ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzīto argumentu mērķis būtībā ir apšaubīt Vispārējās tiesas secinājumus par apelācijas sūdzības iesniedzēju administratīvajā procesā sniegtajiem pierādījumiem, proti, informācijas par Indijas ražotāju analīzi, kā arī dažādiem paziņojumiem par Savienības tirgu. Tas būtībā nozīmē apšaubīt Vispārējās tiesas veikto pierādījumu vērtējumu, kas, ja vien nav pieļauta šo pierādījumu sagrozišana, nav tiesību jautājums, kas jāpārbauda Tiesai⁸¹.

105. Turklāt, atsaucoties uz Vispārējā tiesā iesniegtajiem pierādījumiem, apelācijas sūdzības iesniedzējas faktiski nav apstrīdējušas būtisko iemeslu, kura dēļ Vispārējā tiesa noraidīja to iebildumu, proti, Indijas ražotāja, kas darbojas konkurētspējīgā tirgū, brīvību noteikt savu preču cenu, kuru ierobežo konkurence⁸², un ka tādējādi nebija apstiprināts, ka šis ražotājs iespējamās augstākas ražošanas izmaksas būtu varējis automātiski pārnest uz šīm cenām.

106. Katrā ziņā, ņemot vērā šo secinājumu 102. un 103. punktā minētos apsvērumus, tādā gadījumā kā izskatāmajā lietā tādu uzņēmumu kā apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtās korekcijas prasības saistībā ar apgalvotajām atšķirībām starp to un analogas valsts ražotāja ražošanas izmaksām nevar apmierināt. Šajā ziņā norādu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav apšaubījušas apstrīdētās regulas preambulas 103. apsvērumā minēto secinājumu, saskaņā ar kuru, ciktāl tās nav sabiedrības, kas darbojas tirgus ekonomikas režīmā, “to izmaksu struktūru nevar[ēja] uzskatīt par tirgus vērtību atspoguļojumu, kuru var[ēja] izmantot kā korekciju pamatu”.

107. Attiecībā, otrkārt, uz korekcijas prasībām saistībā ar patēriņa efektivitātes un ražīguma atšķirībām, uzskatu, ka, pat ja patēriņa efektivitāte un ražīgums neveido izmaksas pašas par sevi, tām ir nozīme attiecībā uz vairākiem ražošanas darbības faktoriem, par kuriem pamatoti var prezumēt, ka tos vismaz netieši ir ietekmējuši parametri, kas nav parasts tirgū darbojošos spēku rezultāts.

108. No tā izriet, ka situācijā, kurā normālā vērtība tiek noteikta, pamatojoties uz analogas valsts metodi, uzņēmums, kas nav sabiedrība, kura darbojas tirgus ekonomikas režīmā, nevar atsaukties uz ražīguma un efektivitātes atšķirībām, lai lūgtu veikt normālās vērtības korekcijas.

80 — Vispārējā tiesa būtībā šo principu piemēroja pārsūdzētā sprieduma 111. punkta beigās.

81 — Skat. tostarp spriedumu, 2012. gada 16. februāris, Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP* (C-191/09 P un C-200/09 P, EU:C:2012:78, 64. un 65. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

82 — Par konkurences ietekmes ņemšanu vērā, nosakot cenas saistībā ar antidempinga analīzi, kas ir balstīta uz analogas valsts metodi, skat. spriedumu, 2015. gada 10. septembris, *Fliesen-Zentrum Deutschland* (C-687/13, EU:C:2015:573, 57.–59. punkts).

109. No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu, noraidot apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumu par iestāžu atteikumu šajā lietā ņemt vērā attiecīgās korekcijas, un tādējādi otrā pamata pirmā un otrā daļa ir jānoraida.

2) Par otrā pamata trešo daļu attiecībā uz informāciju, kas ir jāsniedz, lai lūgtu veikt korekcijas, un nesamērīgu pierādīšanas pienākumu

110. Otrā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi pamatregulas 2. panta 10. punktu, Antidempinga nolīguma 2.4. pantu, kā arī labas pārvaldības principu.

111. Tās atsaucas uz pārsūdzētā sprieduma 112. punktu, kurā Vispārējā tiesa noraidīja to iebildumu par to, ka iestādes nebija izpildījušas tām uzliktos pienākumus norādīt, kāda informācija jāsniedz, lai varētu lūgt veikt korekcijas, un neuzlikt tām nepamatotu pierādīšanas pienākumu.

112. Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka apstākļi, kuru uzsver Vispārējā tiesa, ka tās esot varējušas saprast to korekciju prasību noraidīšanas iemeslus, neskar jautājumu par to, vai tām bija uzlikts nepamatots pierādīšanas pienākums. Turklāt, pirmkārt, iestādes visu informāciju par analogas valsts ražotāju esot uzskatījušas par konfidenciālu un, otrkārt, tās esot prasījušas apelācijas sūdzības iesniedzējam pierādīt, ka Indijas ražotājs bija ņēmis vērā apgalvotās atšķirības šajās cenās. Taču, ja netiek nodrošināta piekļuve Indijas ražotāja sniegtajai informācijai, šādu pierādīšanas pienākumu neesot iespējams izpildīt.

113. Šajā daļā rodas problēma attiecībā uz divu prasību, kas noteiktos apstākļos var šķist pretrunīgas, saskaņošanu. Pirmkārt, runa ir par prasību ievērot uzņēmumu, kas piekrīt sadarboties ar iestādēm antidempinga izmeklēšanā, sniegtās informācijas konfidencialitāti. Šādai prasībai it īpaši ir svarīga nozīme analogas valsts metodes piemērošanas gadījumā, kad iestādes parasti balstās uz informāciju, ko ir snieguši analogas valsts uzņēmumi, kuri sadarbojas izmeklēšanā. Ja netiktu ievērota šī prasība, rastos risks nopietni apdraudēt iespēju veikt šādas izmeklēšanas. Otrkārt, šī prasība tomēr ir pretrunā prasībai ļaut pusēm, kas iesniedz korekcijas prasības saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punktu, saņemt informāciju, kas tām vajadzīga, lai sniegtu savu prasību pamatojumu⁸³.

114. Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Antidempinga nolīguma 2.4. pantā ir precizēts, ka “institūcijas norāda attiecīgajām pusēm, kāda informācija ir nepieciešama, lai nodrošinātu objektīvu salīdzinājumu, un neuzliktu šīm pusēm nepamatotu pierādīšanas slogu”.

115. Savā 2011. gada 28. jūlija ziņojumā – kas ir minēts šo secinājumu 7., 40. un 41. punktā – attiecībā uz strīdu “Eiropas Kopienas – Galīgie antidempinga pasākumi konkrētiem dzelzs vai tērauda savienotājelementiem no Ķīnas” SIP Apelācijas institūcija precizēja, ka šajā tiesību normā ir noteikts, ka par izmeklēšanas veikšanu atbildīgās iestādes norāda pusēm, kāda informācija ir jāiekļauj korekcijas prasībās, lai ieinteresētās puses varētu iesniegt šādas prasības⁸⁴.

116. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Antidempinga nolīguma 2.4. pantā tieši minētās prasības nav tieši minētas pamatregulas 2. panta 10. punkta formulējumā. Tomēr uzskatu, ka no šīs tiesību normas interpretācijas, kas ir veikta, ņemot vērā Antidempinga nolīguma 2.4. pantu, izriet, ka katrā ziņā tās ir saistītas ar labas pārvaldības principu, kas ir nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. punktā⁸⁵.

83 — Skat. šo secinājumu 96. un 97. punktu, kā arī 78. zemsvitras piezīmē minēto judikatūru.

84 — Apelācijas institūcijas ziņojuma “EK – Noteikšanas elementi (Ķīna)” 489. punkts.

85 — Šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 8. jūlijs, *Huvis/Padome* (T-221/05, nav publicēts, EU:T:2008:258, 77. punkts).

117. Taču, atšķirībā no parastās antidempinga izmeklēšanas, izmeklēšanā, kurā normālā vērtība tiek noteikta, pamatojoties uz analogas valsts ražotāja cenām, informācija par šo vērtību tiek iegūta no trešās personas un ir par valsti, kas nav ražotāju eksportētāju, uz kuriem attiecas izmeklēšana, valsts. Ciktāl šiem ražotājiem eksportētājiem nav piekļuves šai informācijai, viņi ar grūtībām var saņemt informāciju, kas vajadzīga, lai noteiktu, kādas korekcijas var lūgt veikt iestādēm, lai ņemtu vērā iespējamās atšķirības, kuras ietekmē eksportēto preču cenu un analogas valsts ražotāja iekšzemes tirgū pārdoto preču cenu salīdzināmību.

118. Tātad iestādēm šādā gadījumā ir jāsniedz ražotājiem eksportētājiem, uz kuriem attiecas izmeklēšana, pietiekama informācija, kas tiem dod iespēju iesniegt savas korekcijas prasības.

119. Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka vērtējums par to, kāda specifiska informācija *in concreto* ir jādara zināma minētajiem ražotājiem eksportētājiem, būs atkarīga no veicamās analīzes katrā atsevišķā gadījumā, ņemot vērā katras izmeklēšanas īpašos apstākļus. Otrkārt, iestādēm būs jāsniedz šī informācija tādējādi, ka tiek nodrošināta konfidencialitāte uzņēmumu, kas piekrituši sadarboties attiecīgajā izmeklēšanā, – attiecīgā gadījumā analogas valsts ražotāju – sniegtajai informācijai.

120. Taču šajā lietā *visa* informācija attiecībā uz normālās vērtības noteikšanu, balstoties uz informāciju attiecībā uz Indijas ražotāju, saistībā ar ražotājiem eksportētājiem, uz kuriem attiecas izmeklēšana⁸⁶, tika uzskatīta par konfidenciālu. Šādā situācijā, kā to uzsver apelācijas sūdzības iesniedzējas, “pierādīt, ka apgalvotās atšķirības ietekmē cenu salīdzināmību”⁸⁷, faktiski ir ļoti grūts, ja ne pat neizpildāms uzdevums.

121. Šajos apstākļos es uzskatu, ka otrā pamata trešā daļa būtu jāapmierina.

122. Tomēr jau tagad norādu, ka, pat ja Tiesai, balstoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, būtu jāsecina, ka šajā lietā, nekonstatējot, ka iestādes nebija izpildījušas savu pienākumu norādīt, kāda informācija ir vajadzīga, un nebija uzlikušas ražotājiem eksportētājiem, uz kuriem attiecas izmeklēšana, nepamatotu pierādīšanas pienākumu, Vispārējā tiesa ir pārkāpusi pamatregulas 2. panta 10. punktu, tas nekādā ziņā nevar ietekmēt apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegto korekcijas prasību noraidīšanu, kas paredzēta apstrīdētajā regulā. Kā izriet no maniem apsvērumiem, analizējot šī pamata pirmo un otro daļu, apelācijas sūdzības iesniedzēju prasītās korekcijas, ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju izmaksu struktūru un ražošanas darbību, katrā ziņā nevarēja pieprasīt uzņēmumi, tādi kā apelācijas sūdzības iesniedzējas, kas nav sabiedrības, kuras darbojas tirgus ekonomikas režīmā⁸⁸.

3) Par otrā pamata ceturto daļu, kas balstīta uz LESD 296. panta pārkāpumu

123. Otrā pamata ceturtajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 120.–124. punktā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, secinot, ka apstrīdētajā regulā iestādes ir ievērojušas tām uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu. Savā vērtējumā attiecībā uz pamatojuma precizitātes līmeni Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā kontekstu, kurā ietilpst apstrīdētā regula, proti, analogas valsts izmantošanu un piekļuves trūkumu informācijai attiecībā uz Indijas ražotāju. Tāpat Vispārējā tiesa neesot pienācīgi ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju un iestāžu informācijas apmaiņu administratīvās procedūras laikā, kurā apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgušas iestādēm sniegt sīkākus paskaidrojumus. Šajā kontekstā iestādēm esot bijis pietiekami sīki jāpaskaidro, kādu iemeslu dēļ apelācijas sūdzības iesniedzēju sniegtie pierādījumi un argumenti nav pietiekami, lai izpildītu tām uzlikto pierādīšanas pienākumu.

86 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 112. punktu. Šo apstākli iestādes nav apstrīdējušas.

87 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 116. punktu.

88 — Šajā ziņā arī ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav apgalvojušas, ka, tā kā tām nebija piekļuves informācijai par normālās vērtības noteikšanu, balstoties uz Indijas ražotāja sniegto informāciju, tās nevarēja iesniegt prasības par citiem korekcijas veidiem.

124. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru pamatojumam, kas prasīts LESD 296. pantā, jābūt atbilstošam attiecīgā tiesību akta būtībai un tajā skaidri un neapšaubāmi ir jābūt norādītai tās iestādes argumentācijai, kura pieņēmusi attiecīgo tiesību aktu, tādā veidā, kas ieinteresētajām personām ļauj iepazīties ar pieņemtā tiesību akta pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot tās kontroles pilnvaras. Šī prasība ir jāizvērtē atbilstoši lietas apstākļiem, tostarp tiesību aktu saturam, norādīto pamatu raksturam un adresātu vai citu personu, ko šis tiesību akts skar tieši un individuāli, iespējamai ieinteresētībai saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai akta pamatojumā ir izpildītas LESD 296. panta prasības, ir jāvērtē, ievērojot ne tikai šā akta formulējumu, bet arī tā kontekstu un attiecīgo jomu reglamentējošo tiesību normu kopumu⁸⁹.

125. Šajā lietā, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav pienācīgi ņēmusi vērā informācijas apmaiņu administratīvās procedūras laikā, šī argumenta mērķis ir apstrīdēt Vispārējās tiesas veikto pierādījumu vērtējumu, kas, kā jau esmu norādījis šo secinājumu 104. punktā, nav pieņemams apelācijas tiesvedībā⁹⁰.

126. Attiecībā uz argumentu, kas balstīts uz to, ka nav ņemta vērā analogas valsts metodes izmantošana, ir jānorāda, ka apstrīdētās regulas preambulas 41. un 103. apsvērums, kas minēti pārsūdzētā sprieduma 99. punktā, nepārprotami parāda, ka Padome šo apstākli ir ņēmusi vērā, izklāstot iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegtās korekcijas prasības ir jānoraida. Šajos apstākļos Vispārējai tiesai nevar pārnest, ka tā nav kritizējusi apstrīdētās regulas pamatojumu šī iemesla dēļ. Runājot par argumentu saistībā ar piekļuves trūkumu informācijai par Indijas ražotāju, šis apstāklis neietekmē iestādēm uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu, un katrā ziņā iespējams labāks pamatojums nevarētu kompensēt piekļuves trūkumu informācijai, kas ir vajadzīga, lai lūgtu veikt korekcijas.

127. No tā izriet, ka otrā pamata ceturtdaļa ir jānoraida.

128. Nobeigumā, no šo secinājumu 87.–121. panta izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju apelācijas sūdzība lietā C-376/15 P, manuprāt, ir jāapmierina un pārsūdzētais spriedums jāatceļ.

VI – Par prasību Vispārējā tiesā

129. Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas, manuprāt, ir šajā gadījumā.

130. No šo secinājumu 52.–87. punktā minētajiem apsvērumiem izriet, ka, apstrīdētajā regulā no dempinga starpības aprēķina izslēdzot apelācijas sūdzības iesniedzēju tādus saražoto un eksportēto preču veidus, kuriem ražotāja analogā valstī pārdošanas cenas nebija pieejamas, Padome ir pārkāpusi pamatregulas 2. panta 11. punktu un Antidempinga nolīguma 2.4.2. pantu.

131. Šajos apstākļos apstrīdētā regula daļā, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām, ir jāatceļ.

89 — Skat. spriedumu, 2015. gada 10. septembris, *Fliesen-Zentrum Deutschland* (C-687/13, EU:C:2015:573, 75. un 76. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

90 — Skat. šo secinājumu 81. zemsvītras piezīmē minēto judikatūru.

VII – Par tiesāšanās izdevumiem

132. Ja Tiesa pieņemtu manus apsvērumus, Padome būtu lietas dalībnieks, kuram spriedums lietā C-376/15 P ir nelabvēlīgs, un, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas ir lūgušas piespriest atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, piemērojot Reglamenta 138. panta 1. punktu un 184. panta 1., 2. un 4. punktu, es ierosinu Tiesai piespriest Padomei atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan apelācijas tiesvedībā lietā C-376/15 P un piespriest Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus pašai.

133. Savukārt, tā kā apelācijas sūdzība lietā C-377/15 P būtu jānoraida kā nepieņemama, apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā lietā.

VIII – Secinājumi

134. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai pieņemt šādu nolēmumu:

- 1) noraidīt apelācijas sūdzību lietā C-377/15 P kā nepieņemamu;
- 2) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 29. aprīļa spriedumu *Changshu City Standard Parts Factory* un *Ningbo Jinding Fastener/Padome* (T-558/12 un T-559/12, EU:T:2015:237);
- 3) atcelt Padomes 2012. gada 4. oktobra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 924/2012, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 91/2009, ciktāl tā attiecas uz *Changshu City Standard Parts Factory* un *Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.*;
- 4) piespriest Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt *Changshu City Standard Parts Factory* un *Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.* tiesāšanās izdevumus lietā C-376/15 P, kā arī tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā;
- 5) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus lietā C-376/15 P pati;
- 6) *Changshu City Standard Parts Factory* un *Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.* sedz savus tiesāšanās izdevumus lietā C-377/15 P pašas.